

[Hauge.]

noget Ændringsforslag desangaaende, men vil nøjes med ved denne Lejlighed paa ny at opfordre den højtærede Minister til at tage Spørgsmaalet op igen til velvillig Prøvelse. Der betales for Tobakskort fra 25 til 50 Kr. af den enkelte Fabrikant, eftersom han arbejder alene eller har Folk paa Værksted eller Fabrik. Disse Satser blev vedtaget af Rigsdagen i 1922, saa vidt jeg erindrer, altsaa paa et Tidspunkt, da Kronkursen var en anden. Jeg kan derfor ikke skønne rettere, end at der ogsaa med Hensyn paa, at der i Loven findes en Bestemmelse om, at Ændring kan finde Sted paa Finansloven, vil være Rimelighed i en Ændring, eftersom 25, henholdsvis 50 Kr. maa siges at være et større Beløb nu end i 1922. Jeg skal desuden henvise til, at den Betaling, der ydes af Chokoladeindustrien, er betydelig mindre, ja gaar ned til 5 Kr. For de store Fabrikanter kan det naturligvis være ret ligegyldigt, om Betalingen er 25 og 50 Kr. eller mindre Beløb, men for de mindre Fabrikanter, specielt for dem, der ikke arbejder med noget Mandskab, kan det alligevel have sin Betydning. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om et andet Spørgsmaal, vi har forhandlet om i Finansudvalget; det er Spørgsmaalet om Forhyring af danske Søfolk i Hamborgs Havn. Hamborgs Havn er jo en Verdenshavn, hvortil og hvorfra en Mængde Søfolk gaar, ogsaa danske Søfolk. Forholdene har imidlertid udviklet sig saaledes i Hamborgs Havn, at naar danske Søfolk kommer hertil og afmønstres, viser det sig saa at sige umuligt for dem at faa Hyre i Hamborg med danske Skibe; det viser sig saa at sige umuligt for dem overhovedet at faa Hyre. Det samme kan siges om andre skandinaviske Søfolk. De maa derfor ofte hjemsendes paa Generalkonsulatets Bekostning, efter at de har gaaet lang Tid ved Havnen uden at kunne faa Hyre. Der foreligger fra Generalkonsulen i Hamborg Indstilling og Besværing over dette Forhold. Forhyringsvanskelighederne skyldes for det første, at der er mange ledige Søfolk, for det andet, at Forhyringsreglerne i Hamborg falder ud til Skade for den danske Sømandsstand. Den autoriserede Forhyringsagent i Hamborg søger først for at faa de tyske Sømand, sine Landsmænd, anbragt, ikke blot i egne Skibe, men ogsaa i danske Skibe, hvor de gerne vil være, fordi Forholdene der i Almindelighed er bedre end i tyske Skibe, og naar der saa tillige er

stor Arbejdsløshed og meget stor Tilgang af Søfolk i Forhold til den Efterspørgsel, der er paa de tyske Skibe, er det forstaaeligt, at det gaar ud over de danske Søfolk. Endelig kommer dertil den Ejendommelighed, at naar danske Søfolk afmønstres fra dansk Skib i Hamborg, og dette Skib igen skal have Besætning, sker det ofte paa den Maade, at man rekvirerer Folk her fra København, saaledes at de danske Søfolk, der er afmønstret i Hamborg, har overordentlig ringe Mulighed for at kunne faa Hyre. Generalkonsulen dernede har taget sig meget varmt af de danske Søfolk og har paa forskellig Vis søgt at komme dem til Hjælp. I mange Tilfælde har det været særlig dygtige første Klasses Folk, der søgte Arbejde, og som det har været umuligt at faa Hyre, og som man derfor har maattet sende hjem til Danmark. Der findes et norsk Forhyringskontor i Hamborg, men det er ikke fyldestgørende til at varetage de fælles skandinaviske Interesser. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at de Bemandingsregler, der gælder for danske Skibe, bør ændres, og jeg henstiller til den højtærede Handelsminister at tage hele dette Forhyringsspørgsmaal op til fornyet Behandling og foreslaa en Ændring i de gældende Bemandingsregler, saaledes at det i hvert Fald kræves af danske Skibe, at de skal have et vist Antal danske Sømand ombord. Det nytter ikke noget, at vore Sømand har faaet smukke Lovord for den Gerning, de udøvede under Krigen, for det Vovemod, de har vist, og den Ære, de gjorde den danske Nation, og den Hjælp, de ydede, naar man saa lader dem i Stikken, naar det endelig er nødvendigt for dem at faa en Haandsrækning fra Lovgivningsmagten. Jeg vil haabe, at man vil hjælpe her. Jeg henstiller, som sagt, til den højtærede Handelsminister at tage sig af dette Spørgsmaal. Der kan ikke være meget ved, at man viser det danske Flag i fremmede Havne, naar der ikke er danske Søfolk om Bord; i Skibe, der fører det danske Flag, burde der ogsaa være dansk Mandskab i overvejende Grad, og det saa meget mere, som det fra alle Sider i mange Aar har været erkendt, at den danske Sømandsstand fuldt ud kan staa Maal med andre Nationers Sømand.

Jeg har dermed omtalt to af de Samraad, der har været afholdt med de paa-gældende Ministre. De to andre Samraad, der har fundet Sted, skal jeg ikke udtale mig om. Derimod ønsker jeg til Slut at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af Ændringsforslag Nr. 109 til § 7, Begrundelsen findes i Betænkningens Nr. 65 (se